

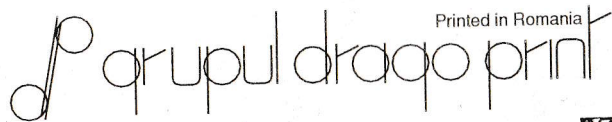
Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ERICH SEGAL

**SINGURA
IUBIRE**

Traducere: **MONICA SABIN**

Printed in Romania

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

1

La Paris a avut loc întâlnirea. Acei dintre noi care au supraviețuit șocului primei întâlniri și antrenamentului riguros care a urmat, drept recompensă aveau să fie trimiși în Africa să-și riște propria viață încercând să salveze pe a altora. A fost prima mea călătorie la est de Chicago.

Avionul nostru a aterizat în zori. Orașul se trezea ca o femeie senzuală care dimineața se scutură de langoarea somnului.

O oră mai târziu, după ce mi-am luat bagajele de la aeroport, urcam treptele metroului spre inima zonei St. Germain des Prés, care pulsa de acea *musique concrète* a orei de trafic intens.

Am privit cu nervozitate la ceas – nu mai erau decât cincisprezece minute. M-am uitat pe hartă a nu știu câta oară și apoi am pornit ca din pușcă spre sediul principal al Médecine Internationale, un ansamblu arhitectural, aflat pe strada Saints Pères.

Am ajuns transpirat learcă, dar la timp.

– Luați loc, domnule Hiller.

François Pelletier, marele inchișitor irascibil, cu barbișon, semăna perfect cu Don Quijote. Singura diferență vizibilă era cămașa, pe care o purta deschisă aproape pînă la buric și țigara care îi atîrna între degetele osoase.

Lîngă el stătea un Sancho Panza cu început de chelie, care scrijelea cu febrilitate ceva într-un carnețel, și o olandeză bine dotată, în jur de treizeci de ani (Dulcineea?).

Din momentul în care a început interviul mi-a fost foarte clar că François avea un dinte împotriva americanilor. I se părea că sînt vinovați de toate relele de pe lume, începînd cu deșeurile nucleare și terminînd cu colesterolul ridicat.

M-a bombardat cu întrebări agresive, la care am răspuns mai întîi cu politețe și profesionalism. Cînd mi-am dat seama că nimic din tonul lui nu anunța o schimbare de tactică, am început să-i dau replici sarcastice, întrebîndu-mă cînd pleca primul avion înapoi, spre Chicago.

După aproape o oră ajunsese să mă interogheze cu privire la cele mai neînsemnate aspecte din viața mea, de exemplu: de ce nu mi-am ars livretul în timpul războiului din Vietnam?

I-am răspuns tot cu o întrebare, și anume de ce nu și-a ars el livretul cînd au luptat francezii acolo, înaintea americanilor.

A schimbat repede subiectul, dar am continuat să facem schimb de replici incomode.

– Spuneți-mi, doctore Hiller, știți unde se află Etiopia?

– Vă rog să nu-mi subestimați inteligența, doctore Pelletier.

– Și dacă v-aș spune că alți trei americani pe care i-am interviuat credeau că este în America de Sud?

– Atunci v-aș răspunde că sînt niște dobitoci. Și că nu merită să vă bateți capul cu ei.

– Sînt corecte ambele afirmații.

S-a ridicat brusc în picioare și a început să se plimbe prin încăpere. Apoi s-a oprit, la fel de brusc, s-a pregătit și a atacat:

– Imaginează-ți pentru o clipă că te afli într-un spital de campanie ca vai de capul lui, în sălbăticia din Africa, la mulți kilometri depărtare de ceea tu numești civilizație. Cum ai rezista psihic?

– Bach, i-am răspuns eu fără să clilesc.

– Poftim?

– Johann Sebastian – sau oricare dintre rudele lui, la o adică. Întotdeauna îmi încep ziua cu cincizeci de flotări, cincizeci de abdomene și două sau trei fugi.

– A, da. Am văzut în CV-ul tău că ești pasionat de muzică. Din nefericire, în clinicile noastre n-ai să găsești nici un pian.

– Nici o problemă. Mi le cînt în minte; e la fel de eficient. Am și o claviatură portabilă pe care o iau cu mine peste tot. Nu face nici un zgomot. O să-mi exerseze degetele în timp ce muzica îmi va păstra sufletul în formă.

Pentru prima dată în acea dimineață reușisem să scurtcircuitez curentul electric al antagonismului. Ce mai putea să-mi spună? Mintea mea era în stare de alertă maximă.

– Ei bine, zise el măsurându-mă din cap pînă în picioare. Încă n-ai cedat.

– Păreți dezamăgit.

François m-a fixat cu privirea înaintea de a mă întreba:

– Cum rămîne cu mizeria? Foametea? Bolile îngrozitoare?

– Nu sînt chiar novice. Am văzut cam tot ce se poate vedea în materie de orori medicale.

– Lepră?

– Nu, trebuie să recunosc că nu am văzut așa ceva în statul Michigan. Vrei să-mi tai elanul?

– Într-un fel, a spus el, aplecîndu-se conspirativ și trimițînd un val de fum înecăcios în direcția mea. Dacă ar fi să-ți pierzi curajul, e mai bine să se întîmple aici decît în mijlocul Africii.

Femeia olandeză s-a hotărît să intre și ea în discuție.

– Spune-mi, de ce ai dori să pleci în lumea a treia cînd ai putea foarte bine să faci vizite la domiciliu pe Park Avenue?

– Vi se pare neobișnuit ca o persoană să vrea să-i ajute pe alții?

– Cît de previzibil, a comentat Sancho. Chiar n-ai putut să produci un răspuns mai original?

Începeam să-mi pierd răbdarea – și cumpătul.

– Vă spun sincer că sînteți o mare dezamăgire pentru mine. Credeam că voi aștia de la Médecine Internationale sînteți niște medici altruști, nu niște cinici care caută nod în papură tuturor.

Cei trei inchișitori s-au uitat unul la altul, după care François s-a întors către mine și m-a întrebat:

– Și, în privința sexului?

– Nu aici, François. Nu de față cu toți, i-am răspuns eu, pe un ton ironic.

Mai întîi au izbucnit în rîs ceilalți doi, și abia apoi François.

– Matthew, tocmai mi-ai dat răspunsul la cea mai importantă întrebare. Ai simțul umorului. Mi-a întins mîna. Bine ai venit la noi.

Ajunsesem în stadiul în care nu mai eram sigur că vreau să fiu acceptat la ei. Făcusem, însă, o călătorie atît de lungă și înghițisem atîtea prostii din partea lor încît le-am spus că voi cîntări oferta lor și le voi da un răspuns a doua zi.

Cursul de orientare cu durata de trei săptămîni pentru Eritreea începea peste două zile. Aveam deci la dispoziție patruzeci și opt de ore pentru a vedea minunile Parisului.

M-am cazat la cocioaba de hotel de pe malul stîng al Senei pe care ei îl rezervaseră pentru candidați, unde domnea o atmosferă specială. Era unul din acele hoteluri mizere în care fiecare cameră este o rezervație de insecte și fiecare arc al patului rupt. Poate că François îl alesese ca să ne antreneze pentru ceea ce ne aștepta în Africa.

Fratele meu, Chaz, îmi spusese că în Paris este imposibil să mîncîni prost. Și a avut perfectă dreptate. Am mîncat la un restaurant numit *Le Petit Zinc*, unde la parter îți alegeai crustaceele dintr-un acvariu și la etaj ți le serveau la masă. Dacă aș fi avut curajul să întreb cum se cheamă

cheștiile pe care le-am mâncat, probabil că nu mi-ar fi plăcut la fel de mult.

Următoarele două zile au constituit un adevărat șoc pentru organismul meu. Tentativa mea de a vedea comorile artistice ale Parisului în atât de puțin timp a echivalat cu încercarea de a mânca un elefant dintr-o singură înghițitură. M-am străduit să văd cât mai multe. Din zori și pînă seara târziu, am absorbit orașul prin fiecare por.

După ce m-au dat afară de la Luvru și au închis ușile, am luat cina într-un bistro din apropiere. Apoi m-am plimbat pe Bulevardul St. Michel pînă n-am mai putut de oboseală și m-am retras în camera mea, la petrecerea gîndacilor.

Cînd m-am așezat pe pat, am avut impresia că nu mă mai odihnisem de foarte mult timp. Decalajul dintre fusele orare m-a ajuns din urmă. Am apucat să-mi scot pantofii și am căzut lat într-o comă post-pariziană.

Îmi amintesc data exactă: luni, 3 aprilie 1978. A început ca oricare altă dimineață: m-am bărbierit, am făcut duș, mi-am ales cea mai frumoasă cămașă (albastră și cu mîneacă scurtă) și m-am îndreptat spre Rue des Saints Pères, în căutarea Operațiunii Eritreea, Ziua Întîi.

Deja îmi recîștigasem încrederea în mine, îmi stabilisem idealurile și eram pregătit pentru orice.

În afară de ambuscada emoțională care mă aștepta.

Cei mai mulți se aflau deja acolo, discutînd la un pahar de carton cu cafea. François m-a prezentat celor patru

candidați francezi (printre ei se număra și o femeie destul de atrăgătoare) și celor doi olandezi, din care unul purta o pălărie imensă cu care probabil urma să-i anestezieze pe toți (nu mă întrebați cum am făcut această legătură).

Și Silvia.

Mi s-a tăiat respirația. O poezie fără cuvinte.

Totul la ea era extraordinar. Avea chipul Medusei, dar efectul era cel opus: o privire te transforma în miere.

Purta jeanși, un pulover, și nu era machiată. Părul lung și-l prinsese într-o coadă de cal. Și totuși înfățișarea aceea nu păcălea pe nimeni.

– Să nu cumva să crezi că Silvia e o păpușă de porțelan, Matthew. Este un diagnostician atât de bun încît am ales-o în ciuda faptului că bunicul ei a fost fascist și tatăl ei provoacă cancer la plămîni.

– Bună, m-am bîlbîit eu încercînd să-mi recapăt suflul. Pot să înțeleg păcatele bunicului, dar nu văd ce l-ar face pe tatăl ei cancerigen.

– E simplu, a rînjit François. Numele lui de familie este Dalessandro.

– Te referi la șeful FAMA – fabricanții italieni de mașini?

– Exact. Cei care ne suprapoluează străzile și autostrăzile. Ca să nu mai pomenesc despre deșeurile chimice pe care le produc...

François părea să îmi furnizeze aceste informații cu un soi de satisfacție.

Am privit-o și am întrebat-o:

– Crezi că mă trage iarăși pe sfoară?

– Nu. Mă declar vinovată, a răspuns ea. Dar să știi că acest modern Sfânt Luca a uitat să pomenească faptul că tatăl meu, delincvent din punct de vedere ecologic, a luptat de partea armatei americane în timpul războiului. Tu de unde ești, Matthew?

– Printr-o coincidență, sînt dintr-o altă capitală a automobilelor: Dearborn, Michigan. Doar că pe mine nu mă cheamă Ford.

– Din fericire. Faptul că o persoană provine dintr-o familie bine cunoscută și, în cazul meu, celebră, poate fi un neajuns.

Arătînd cu degetul către mine, François i-a spus Silviei pe un ton răutăcios:

– Apropo, Silvia, ferește-te de individul ăsta. Vrea să se dea drept un țărănoi notoriu, dar e un pianist foarte bun și vorbește și italiana.

– Adevărat? Silvia m-a privit impresionată.

– Italiana mea nu este nici pe departe la fel de fluentă ca engleza ta. Dar trebuie să știi limba atunci cînd ți-ai ales specializarea în muzică.

– Ah, *un amante dell'opera*? a întrebat ea nerăbdătoare.

– Da. Și tu?

– Iubesc opera la nebunie. Cînd te naști la Milano, ești pasionat de două lucruri: fotbal și operă – *la scalciata* și *La Scala*.

– Și *la scaloppina*, am adăugat eu mîndru de aliterația mea.

François nu a mai așteptat următoarea replică și a comandat:

– Haideți, stați jos și tăceți din gură. Ora de cocteil s-a terminat.

Brusc zgomotul a încetat. Am luat fiecare cîte un scaun (Silvia și alți doi stăteau turcește pe podea).

– O să vă spun ce se va întîmpla, a început François. Cei care încă au o părere bună despre mine or să mă urască de moarte la sfîrșitul primei săptămîni pe teren. Acolo va fi foarte cald, stresant și periculos. Condițiile pe care le veți întîlni nu se compară cu nimic din ce ați văzut pînă acum. Înainte de războiul civil, Etiopia era deja una din cele mai sărace țări ale lumii – venitul anual *per capita* fiind de nouăzeci de dolari pe an. Oamenii trăiesc într-o stare perpetuă de înfometare, accentuată de nesfîrșii ani de secetă. E un adevărat coșmar.

A făcut o pauză ca să-și recapete suflul, apoi a adăugat:

– Ei, acum că tot am ajuns la subiecte neplăcute, haideți să vorbim despre ciumă.

Proiectul Médecine Internationale începuse.

Cred că atunci cînd vine vorba de femei am un complex Groucho Marx. În momentul în care îmi arată cît de puțină sînt interesate de mine, le întorc spatele. Așa s-a întîmplat și în dimineața aceea la Paris.

Nu cu Silvia, bineînțeles, ci cu Denise Lagarde.

Era o internistă țanțoșă și iute la minte din Grenoble, cu „balcoane bine dimensionate” – cum atît de pitoresc spun francezii (e uimitor cît de repede prinzi vocabularul de bază al unei limbi). În oricare alt context, mi s-ar fi părut extrem de atrăgătoare.